

Siz Evet Siz

– Nevm Karahan · 16 Haziran 2010

Sevsek; hani şairin dediği gibi Ferhat olup dağları deler, olmadı dağları yıkıp yeniden kurarız... Bakın hele, ne dağlar delik deşik ne de yıkılıp yeniden kurulmuşlar. Bıkarın yeniden kurmayı yangın sonrası ağaçların yerine yenisini bile dikememişiz bile ki hani o koca gövdelerine isimlerimizin baş harflerini kazıyacaktık o koca ağaçları ağlata ağlata.

Hem sevince gözümüz başkasını görmez ya, o da yalan. Yalan ya, yalan olmasa görebilir miydik şu fıstığın etek boyunu ya da beyefendinin selvi boyunu. Ah ah kendine baktırmaz mı yanımızda sevgili varken bile o bele düşen yılan saçlar, o sütun gibi bacaklar... Kayan her yıldız boynuna astığımız dileklerin ağırlığına mı dayanamadı ne, eskiler düşerken yeni yetmelik yıldızlara mı göz koyduk yeni dileklerimiz için. Sahi kaç dileğiniz var aşka dair, bir elin parmaklarını geçer mi acaba samimiyetli olanlar. Yoksa şairce sadece dilimize mi düşüyor dilekler içi boş, içi samimiyetsiz, içi yalan...

Dalgalarda hayalini yüzdürdüğümüz yar... kimseler rastlamamış hayal gemilerimize ki, unutmşuz galiba hayalini dalgaların kıvrımlarına bırakmayı. Kimse tanımıyor sevdalarımızı, bilmiyorlar. Dalgada gülümsüyor yüzün dediğimizin yüzü hani ya nerede, hangi kıtanın hangi denizinde, çok mu uzak dalgalara emanet ettik. Öyle uzak mı, biz de mi göremiyoruz... Çiçeğin renginde, güllerin yaprağında, papatyanın beyazında sevgili... Yüzüne bakmaya doyamadığımız yar, o üzerine bastığımız çiçeklerde miydi, yoksa kirlettiğimiz beyazda mı. Uçurumlardan çiçek toplayacaktık saçlarına, neden caydık yoksa saçları yok muydu, kel mi.

Ne yani şimdi sevmek bu kadar mı palavralarla...

Ne çok cebimiz varmış bizim öyle aşk yoluna çıkarken tıka basa doldurduğumuz, doldurduğumuzu sandığımız belki de... Kaç yüzümüz var bizim, her gün bir yenisini mi takıyoruz yoksa. Aman Allahım yoksa bize sevmeyi yanlış mı öğrettiler, seveni inciltmemeyi, onu can gibi yüceltmeyi öğretmediler mi. Bizi sahiden sevmeler biz gerçekten sevemedik mi.

En çok sol göğsümüzün üzerindeki cebimizde kıskançlıklarımız. Kıskanmak sevginin bir izi ise bu iz niye bu kadar can yakar, izi keskin yanıyla mı çiziyoruz. Ya ayrılıklarda kılıçtan keskin söz yaralarımız, onlar için merhem almayı unuttuk mu ceplerimize, yaraları açanlar da vermediler mi. Gereksiz ne varsa yanımıza almışız da... ilacımız, aşkımız, sevdiceğimiz nerede... özümüz o candan öte özümüz nerede.

Siz.... Evet siz aşk kadınları / adamları ceplerinizi boşaltın bakalım aşktan yana neler varmış görelim, hadi samimi olun dökün buraya da görelim sevda renklerinizi... İlla yaşanmış bir sevdayı dökün de demiyorum, hani sevseniz ceplerinizde bu sevda için neler var bir görebilir miyiz? ...

Siz ne kadar sevebildiniz... Siz...